

[Poulsgaard]

Hvad er forskellen mellem de diktaturstater, vi har atomvåben for, og de stater, hvis ærinde man bevidst eller ubevidst går herinde? I Sovjetunionen ville man aldrig nogen sinde få at vide, at de ville sprænge en bombe. De ville sprænge den, og så kunne man få det at vide bagefter, hvis det passede de herrer at offentliggøre det. I Vesten ved vi, at vi kan diskutere det i fuld åbenhed. Det er forskellen. Men desværre er der flere og flere, der hopper på den limpind fra SF, så derfor kan det godt ske, at vi engang får en forsvarsminister fra SF.

Vi kan selvfølgelig ikke deltage i dette pladder her, for er der nogen fornuftige mennesker, der tror, at det betyder en døjt, hvad Danmarks folketing vedtager i dag, en fredelig april dag i det Herrens år 1986? Hvis ulykken skulle ske, hvis krigen var brudt ud og der var brugt atomvåben på begge sider og vi skønnede, det var nødvendigt at fortsætte med atomvåben, tror man så, at der var nogle, der ville tage hensyn til, hvad det danske folketing har bestemt den 3. april 1986? Selvfølgelig ville de ikke det.

Derfor er det simpelt hen det største tids-spilde, og det kan ærgre mig grænseløst – lad dog de røde lege i sandkassen – at andre partier seriøst går ind i debatten, og at vi den ene gang efter den anden lader os drive rundt i manegen af dem, så vi sår en frygt, der er fuldstændig ubegrundet.

Forsvarsministeren (Engell):

Der har i den første runde været rejst forskellige spørgsmål, som jeg skal forsøge at besvare. Jeg kan dog ikke her til indledning undlade en stilfærdig bemærkning om, at det er lidt forunderligt, at vi har denne debat i dag på grundlag af en rapport, der jo, som hr. Albrechtsen også selv nævnte det, er ikke mindre end 11 år gammel. Men man kan i hvert fald sige: bedre sent end aldrig!

Det er en debat, som har været præget af mange hypoteser, mange hypotetiske situationer, som alle skal ses på baggrund af den dybt alvorlige situation, det på alle måder ville være, såfremt vi bevægede os frem mod atomragnarok. Jeg behøver ikke at sige, hvilke følelser vi også i regeringspartierne nærer i forhold til atomvåbnene.

Jeg vil godt på baggrund af de indledende spørgsmål, der har været, prøve at sammen-

fatte, hvad der er Danmarks muligheder for at bestemme over anvendelsen af atomvåben.

Det er for det første klart, som jeg også var inde på det i min indledning, at selve tilførslen af allierede atomvåben til dansk område kun kan ske med dansk samtykke. Det er med andre ord en afgørelse, der hviler på regering og folketing. Danmark vil i den forbindelse kunne betinge sig, under hvilke omstændigheder de pågældende våben skal kunne anvendes, eller i alle tilfælde kunne fastlægge nogle ydre rammer for en eventuel anvendelse.

Ydermere ligger det som sagt i selve NATO-systemet, at enhedskommandoen er forpligtet til at indhente værtslandets samtykke til militære skridt, som jeg sagde, af vital betydning for det land, og hertil hører helt indlysende brugen af atomvåben.

For det andet vil NATOs konsultationsapparat bevirke, at en anvendelse på eller fra dansk område under alle omstændigheder ville føre til, at danske synspunkter ville blive tillagt en helt særlig vægt i drøftelserne. Hertil kommer, at anvendelsen skal være i overensstemmelse med de aftaler, der er indgået ved våbnes tilførsel til dansk territorium. At konsultationer i denne situation helt skulle blive udeladt, er meget lidt tænkeligt, eftersom våbnes tilførsel forudsætter, at det drejer sig om en gradvis eskalerende krise- eller krigssituation. Så derfor må jeg konkludere, at Danmark faktisk vil være i stand til at bevare sin rådighedsret over dansk territorium i en krigssituation. Det måtte det da være, indtil katastrofen blev total.

Når jeg i øvrigt har hørt på først og fremmest hr. Albrechtsens, men også hr. Thofts indlæg og har læst de artikler om det spørgsmål, som hr. Albrechtsen har beriget en række aviser med i den sidste periode, så forekommer det mig unægtelig, at den kongressrapport, der som sagt er udgangspunktet for debatten, og som hr. Albrechtsen jo støtter sig til, har hr. Albrechtsen i allerhøjeste grad behandlet selektivt, med andre ord taget pas-sager og afsnit ud af den, som nu passede i hr. Albrechtsens argumentation, men derved unægtelig også overset ting af væsentlig betydning.

Jeg vil da godt pege på – for jeg har også benyttet lejligheden til at genopfriske læsningen af det hæfte fra Kongressen, der er tale om – at det helt klart fremgår af den erklæ-